

Arrest

nr. 341 300 van 17 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Koloniënstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legt op 16 oktober 2024 in Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische vrouw. Deze wettelijke samenwoning wordt op 13 november 2024 geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.2. Op 12 maart 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 11 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2025 werd ingediend door:

Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [F.]
Nationaliteit: Algerije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreeerde partner, de genaamde [Z.M.] NN. [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in positieve zin worden besloten voor zover er sprake zou zijn van een dusdanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene blijkt echter het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit, verbonden met een inreisverbod, genomen door de Duitse autoriteiten en geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art.3, 24 en 25 van Verordening S.I.S. II). Betrokkene werd door Duitsland ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrani Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Het inreisverbod door Duitsland werd genomen op 15.03.2023. Via het elektronisch loket van de Stad Antwerpen, waarbij hij verzocht om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, verklaart betrokkene dat hij sinds 01.04.2023 in België verblijft. Het huidige Algerijnse paspoort van betrokkene met nr. [...] werd afgeleverd op [xx.xx.2024] te Brussel. Op 16.10.2024 legden betrokkene en de referentiepersoon een verklaring tot wettelijke samenwoning af, dewelke werd geregistreerd op 13.11.2024. Op 12.03.2025 diende betrokkene een aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in. Uit niets blijkt dat het inreisverbod is opgeheven of ingetrokken. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd of verkregen van de Duitse autoriteiten. Aangezien de seining overeenkomstig artikel 3 van Verordening SIS II op 19.08.2025 nog steeds is opgenomen in het Schengeninformatiesysteem (SIS), staat vast dat betrokkene de Schengenzone nooit heeft verlaten en het bijhorende inreisverbod nooit heeft opgevolgd. Betrokkene dient dus nog steeds gevolg te geven aan het geldende inreisverbod en moet België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied verlaten.

Het zou bovendien onverenigbaar zijn met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het

Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Duitse autoriteiten.

Betrokkene voldoet niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er dus te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De vraag dient dus gesteld te worden of de referentiepersoon, wanneer aan betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend, feitelijk gedwongen zou worden om het grondgebied van België en bij uitbreiding het grondgebied van de Europese Unie als geheel te verlaten. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Een wettelijk geregistreerd partnerschap geeft niet automatisch recht op verblijf. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu wijst niets erop dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding dat aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Uit de beschikbare informatie in het dossier is er geen reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. De referentiepersoon blijkt overeenkomstig het administratief dossier al sinds september 2019 onafgebroken tewerkgesteld in België. Volgens de huidig toegevoegde loonfiches blijkt dat zij in dienst is bij de werkgever Action Belgium BV sinds 04.09.2023 en is zij sinds 17.06.2024 gepromoveerd van winkelmedewerker tot assistent bedrijfsleider. Referentiepersoon kon dus al zelfstandig en onafhankelijk in het levensonderhoud voorzien, nog voor zij de wettelijke samenwoning afsloot met betrokkene, zelfs nog voor zij betrokkene kende en betrokkene in België aankwam. Betrokkene zelf is ook op beroepsactieve leeftijd. Uit niets blijkt dat hij niet zelfstandig in het levensonderhoud kan voorzien. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch kan het omgekeerde blijken. Nergens uit het dossier blijkt dat er gemeenschappelijke kinderen zijn.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon eind 2017 naar België kwam om zich te voegen bij haar toenmalige Belgische partner, zij sinds juni 2018 verblijfsgerechtigd was en sinds 16.02.2024 de Belgische nationaliteit draagt. Met haar toenmalige Belgische partner kreeg zij 2 kinderen: [R.B.] °[...] en [S.B.] °[...]. De referentiepersoon is dus al lange tijd in staat om voor haar eigen onderhoud en dat van haar minderjarige kinderen in te staan. De referentiepersoon bouwde een eigen leven op in België en was niet afhankelijk van betrokkene, wat bovendien op heden ook geenszins kan blijken. Van referentiepersoon kan dus verwacht worden dat zij inmiddels op een gedegen netwerk kan terugvallen om in al de behoeften te kunnen voorzien. Referentiepersoon kan een beroep doen op allerhande ondersteuning van het Belgische sociale welvaartsbestel, voor zover dat nodig zou zijn, om haar bij te staan in het dagelijkse levensonderhoud. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een wettelijk geregistreerd partnerschap met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn partner. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen

naar het land van herkomst of elders – ook de partner heeft roots in Algerije. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod";

Volgt dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het Schengengrondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 47/1 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en "van de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals bepaald in het arrest *Ouhrami* dd. 26.07.2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de *Terugkeerrichtlijn* (HVJ C-225/16) en zoals bepaald in het arrest *K.A. tegen België* dd. 8 mei 2018 met betrekking tot artikel 20 VWEU (HVJ C-82/16)". Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

[...]

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

4.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

5.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Eisende partij is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen door haar werden voorgelegd teneinde de aanvraag gezinshereniging gegrond te verklaren.

De voorwaarden worden evenwel absoluut niet onderzocht en verwerende partij verwijst volledig onterecht naar:

- het bestaan van een inreisverbod van de Duitse autoriteiten van 15.03.2023,

- een zogenaamd gebrek aan een afhankelijkheidsverhouding die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt,

- een zogenaamd gebrek aan een schending van het recht op het gezinsleven.

Verwerende partij schendt op deze manier het eerste middel.

6.

Eisende partij verwijst naar volgende passage

(<https://www.agii.be/thema/vreemdelingenrechtinternationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/uitwijzing/inreisverbod-voorderdelanders>, geraadpleegd op 21.04.2022):

“Tenzij het gaat om een asielaanvraag, een 9ter aanvraag, een 9bis-aanvraag of een aanvraag gezinshereniging met een Belg, zal DVZ je verblijfsaanvraag tijdens de termijn van het inreisverbod niet in aanmerking nemen: DVZ zal je aanvraag dus niet (ten gronde) onderzoeken. Je moet eerst gevolg geven aan het BGV en in je herkomstland de opheffing of de opschorting van het inreisverbod bekomen alvorens je een verblijfsaanvraag kan indienen. Uit het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie volgt nochtans dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd BGV met inreisverbod nog moeilijk invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.”

In casu betreft het een aanvraag gezinshereniging met een Belg waardoor verwerende partij de aanvraag in aanmerking diende te nemen en de aanvraag ten gronde diende te onderzoeken.

Een opheffing of een opschorting van het inreisverbod diende niet te bekomen worden.

7.

Verwerende partij verwijst naar het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie, doch past deze incorrect toe in huidige procedure. Het Hof verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft eisende partij nooit het Schengen grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Schengen grondgebied kan de Dienst Vreemdelingenzaken een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod of een inreisverbod op zich NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Eisende partij verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

Alle rechtscollages in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking). Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod.

Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de Raad van State (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de Raad van State dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands-familieelid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familieelid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

8.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie in het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelandsfamilieelid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

In de bestreden beslissing wordt dit niet op afdoende wijze gemotiveerd, welke stelt dat de partner een volwassen Belg is, sinds 1995 in België verblijft en aldus een netwerk zou moeten hebben.

Men gaat er kortweg vanuit dat eisende partij geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch eisende partij kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe.

Indien eisende partij zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

9.

Ondergeschiedt wijst eisende partij erop dat er geconcludeerd moet worden dat er in elk geval een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen eisende partij en diens partner die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Beiden zijn getrouwd en eisende partij heeft geen bron van inkomsten. Eisende partij is dus afhankelijk van diens partner. Daarnaast is de partner ook afhankelijk van eisende partij gezien hij haar bijstaat op alle vlakken: op psychologisch vlak, als emotionele bijstand, als partner op alle mogelijke denkbare wijzen.

De verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden en heeft bovendien nagelaten hieromtrent inlichtingen te vragen aan eisende partij.

De verwerende partij kan dan ook niet in die zin motiveren zonder de bijkomende informatie hieromtrent op te vragen.

Verwerende partij kan niet naderhand gaan stellen dat deze info niet was overgemaakt door eisende partij die niet op de hoogte was dat deze informatie diende overgemaakt te worden.

De informatie die gevraagd was aan de eisende partij in het kader van de aanvraag gezinshereniging is door eisende partij ook overgemaakt geweest.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

10.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij en diens partner te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

*“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.
Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.
De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.
Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.
Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.
Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en allesbehalve redelijk is geweest.
De concrete individuele situatie waarin de beide echtgenoten, zich bevinden, werd niet nagegaan.
Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.
Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.
Dit heeft zij niet gedaan.”*

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, gezamenlijk behandeld.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat deze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het is aangewezen de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan laten gelden, nu hij is onderworpen aan een door Duitsland opgelegd inreisverbod en niet blijkt dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische partner bestaat dat een afgeleid verblijfsrecht zoals bedoeld in het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) van 8 mei 2018 (C-82/16) zou moeten worden toegekend. De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek uitvoerig weer. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De voorziene motivering verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is aldus bereikt.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. De inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is hierbij niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de eveneens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het VWEU.

2.6. Op 12 maart 2025 diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van zijn wettelijke samenwonende partner met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste reeds haar rechten van vrij verkeer als Unieburger uitoefende, waardoor de beoogde gezinshereniging onder het toepassingsgebied valt van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op deze aanvraag. In deze beslissing weigert verweerder om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen, enerzijds omdat hij voor het beoogde verblijfsrecht (recht op) toegang tot het grondgebied moet hebben en hij nog onder de gelding valt van een inreisverbod dat hem werd opgelegd door de Duitse autoriteiten en anderzijds omdat niet blijkt dat tussen hem en zijn Belgische partner een afhankelijkheidsrelatie bestaat zoals is vereist om zich te kunnen beroepen op artikel 20 van het VWEU, zoals uitgelegd in het arrest K.A. van het HvJ van 8 mei 2018 (zaak C-82/16).

2.7. Verweerder steunt zijn beslissing aldus in de eerste plaats op de vaststelling dat verzoeker geen recht op toegang tot het grondgebied heeft overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, met name nu hij *“het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit, verbonden met een inreisverbod, genomen door de Duitse autoriteiten en geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art.3, 24 en 25 van Verordening S.I.S. II)”*. Zoals dit steun vindt in de stukken van het administratief dossier (elektronisch AD, stuk 10), en in wezen niet wordt betwist door verzoeker, is *“de seining overeenkomstig artikel 3 van Verordening SIS II op 19.08.2025 nog steeds [...] opgenomen in het Schengeninformatiesysteem (SIS)” en “staat vast dat betrokkene de Schengenzone nooit heeft verlaten en het bijhorende inreisverbod nooit heeft opgevolgd. Betrokkene dient dus nog steeds gevolg te geven aan het geldende inreisverbod en moet België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied verlaten”*.

In artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, in België omgezet in de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op respectievelijk het opleggen en het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

Verzoeker betwist dus op zich niet dat hij nog het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Niettemin betoogt hij dat niet dienstig naar dit inreisverbod kon worden verwezen om zijn aanvraag af te wijzen. Hij betoogt immers dat het inreisverbod nog niet is ingegaan omdat hij op geen enkel ogenblik het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, met verwijzing naar het arrest Ouhrami van het HvJ.

Het HvJ heeft in zijn arrest Ouhrami benadrukt dat uit het doel van de Terugkeerrichtlijn en uit de afwezigheid van enige verwijzing naar nationaal recht volgt dat het niet aan de beoordeling van elke lidstaat kan worden gelaten om te bepalen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 40). Het HvJ maakt een duidelijk onderscheid tussen een terugkeer- of verwijderingsbesluit en het inreisverbod dat daarmee gepaard kan (in bepaalde gevallen: moet) gaan. Hoewel de Terugkeerrichtlijn de lidstaten de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt (punt 50). Het HvJ heeft voor recht verklaard dat artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit het gegeven dat de termijn van het inreisverbod nog niet is beginnen te lopen, omdat verzoeker nog steeds geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, volgt echter nog niet dat verweerder in zijn beslissing niet kon verwijzen naar het inreisverbod dat door de Duitse autoriteiten werd opgelegd. Hierbij moet worden geduimd dat het HvJ in zijn arrest K.A. geen onderscheid maakt naargelang een derdelander wel of niet gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en verwijst naar de situatie waarbij *“een inreisverbod is uitgevaardigd”* (HvJ 8 mei 2018, nr. C/82-16 § 62). Verzoekers betoog inzake het arrest Ouhrami van het HvJ is niet dienend, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het

grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). Er moet integendeel worden aangenomen dat het inreisverbod dat een terugkeerbesluit aanvult, bestaat en bindende kracht heeft (*“existe et à force obligatoire”*) vanaf de kennisgeving ervan, maar de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen van zodra de betrokken derdelander daadwerkelijk het grondgebied heeft verlaten (RvS 6 maart 2020, nr. 247.247).

Verzoeker betwist bovendien niet concreet de beoordelingen in de bestreden beslissing dat artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst er aan in de weg staat *“dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat”* en dat *“[w]anneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, [...] een andere Schengenlidstaat geen abstractie [kan] maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Duitse autoriteiten.”*

2.8. Verweerder oordeelde in de tweede plaats, met verwijzing naar het arrest K.A. van het HvJ, dat tussen verzoeker en zijn Belgische partner geen afhankelijkheidsrelatie blijkt zoals is vereist om zich te kunnen beroepen op artikel 20 van het VWEU. Verzoeker geeft aan deze beoordeling inzake het ontbreken van de bedoelde afhankelijkheidsrelatie te betwisten en stelt wel degelijk in aanmerking te komen voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU.

In dit verband herinnert de Raad er aan dat het HvJ in het arrest K.A., in antwoord op een aantal prejudiciële vragen van de Raad, heeft gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*.

Het HvJ onderzoekt wél of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.”* Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen, aldus het HvJ.

In het arrest K.A. worden ook een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek. Zoals verweerder terecht aanstipt in de bestreden beslissing, onderstreept het HvJ dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is daarom slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is (§ 65). Het loutere gegeven dat een meerderjarig familielid ten laste komt van de Belg of financieel afhankelijk is van de Belg, volstaat hiervoor niet (§§ 67 en 68).

In het voorliggende geval kan niet dienstig worden betwist dat verweerder een onderzoek heeft gevoerd naar het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn Belgische partner zoals deze is vereist opdat verzoeker op grond van artikel 20 van het EVRM een afgeleid verblijfsrecht kan genieten. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verweerder zich geconformeerd aan voormeld arrest van het HvJ en heeft hij, met betrekking tot de afhankelijkheidsituatie, geoordeeld als volgt:

“In casu wijst niets erop dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding dat aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Uit de beschikbare informatie in het dossier is er geen reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. De referentiepersoon blijkt overeenkomstig het administratief dossier al sinds september 2019 onafgebroken tewerkgesteld in België. Volgens de huidig toegevoegde loonfiches blijkt dat zij in dienst is bij de werkgever Action Belgium BV sinds 04.09.2023 en is zij sinds 17.06.2024 gepromoveerd van winkelmedewerker tot

assistent bedrijfsleider. Referentiepersoon kon dus al zelfstandig en onafhankelijk in het levensonderhoud voorzien, nog voor zij de wettelijke samenwoning afsloot met betrokkene, zelfs nog voor zij betrokkene kende en betrokkene in België aankwam. Betrokkene zelf is ook op beroepsactieve leeftijd. Uit niets blijkt dat hij niet zelfstandig in het levensonderhoud kan voorzien. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch kan het omgekeerde blijken. Nergens uit het dossier blijkt dat er gemeenschappelijke kinderen zijn.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon eind 2017 naar België kwam om zich te voegen bij haar toenmalige Belgische partner, zij sinds juni 2018 verblijfsgerechtigd was en sinds 16.02.2024 de Belgische nationaliteit draagt. Met haar toenmalige Belgische partner kreeg zij 2 kinderen: [R.B.] °[...] en [S.B.] °[...]. De referentiepersoon is dus al lange tijd in staat om voor haar eigen onderhoud en dat van haar minderjarige kinderen in te staan. De referentiepersoon bouwde een eigen leven op in België en was niet afhankelijk van betrokkene, wat bovendien op heden ook geenszins kan blijken. Van referentiepersoon kan dus verwacht worden dat zij inmiddels op een gedegen netwerk kan terugvallen om in al de behoeften te kunnen voorzien. Referentiepersoon kan een beroep doen op allerhande ondersteuning van het Belgische sociale welvaartsbestel, voor zover dat nodig zou zijn, om haar bij te staan in het dagelijkse levensonderhoud. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een wettelijk geregistreerd partnerschap met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn partner. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders – ook de partner heeft roots in Algerije. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

Zoals duidelijk blijkt uit de rechtspraak van het HvJ volstaat een duurzame relatie niet opdat het bewijs van de bedoelde afhankelijkheidsband wordt geleverd. Door louter naar deze elementen of zijn familieleven te verwijzen, toont verzoeker dus niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de bedoelde afhankelijkheidsband aanwezig is of hierbij onterecht bepaalde elementen uit het oog is verloren. Voor het overige gaat verzoeker ook nergens concreet in op de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing. Hij wijst er wel – op zeer algemene wijze – op dat hij en zijn partner getrouwd zijn, wat helemaal niet klopt, en dat hij geen bron van inkomsten heeft. Verzoeker zou dus afhankelijk zijn van zijn partner. Zoals reeds eerder werd gesteld, is een louter financiële afhankelijkheid nog niet van aard dat dit de Belgische partner ertoe kan dwingen het gehele EU-grondgebied te verlaten. De partner kan verzoeker financieel blijven ondersteunen, zelfs als deze het grondgebied moet verlaten. Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker zelf een job zou kunnen uitoefenen in het land van herkomst. Daarnaast stelt verzoeker nog dat zijn partner ook afhankelijk zou zijn van hem aangezien hij haar bijstaat op alle vlakken: “*op psychologisch vlak, als emotionele bijstand, als partner op alle mogelijke denkbare wijzen*”. Dit is echter een algemene bewering die niet verder concreet wordt gemaakt. Ook moet worden opgemerkt dat de loutere psychologische of emotionele bijstand zoals deze plaatsvindt in elke normale partnerrelatie evident nog niet van aard is dat deze ertoe leidt dat de partner feitelijk zou worden gedwongen het gehele EU-grondgebied te verlaten. Er blijkt ook niet dat verzoeker zijn partner niet van op afstand psychologisch of emotioneel kan ondersteunen.

2.9. Met zijn betoog weerlegt verzoeker aldus de motieven niet dat hij gelet op het geldende inreisverbod niet voldoet aan de voorwaarden voor het beoogde verblijfsrecht en dat geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie die maakt dat hij in aanmerking zou komen voor een afgeleid verblijfsrecht op basis

van artikel 20 van het VWEU. Bijgevolg blijkt evenmin dat verweerder verzoekers verblijfsaanvraag enkel vermocht te weigeren om redenen van openbare orde.

2.10. Verzoeker stipt nog aan dat hij in het kader van huidige aanvraag niet de kans kreeg om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Hij slaagt er met zijn zeer algemeen betoog echter niet in om aan te tonen dat hij een voldoende belang heeft bij deze kritiek. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking, is het slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU doet ontstaan. Verzoeker laat na om in zijn verzoekschrift voldoende concrete en specifieke elementen naar voor te brengen die hij nog zou hebben willen aanbrengen en die van aard waren dat deze uitzonderlijk konden wijzen op een afhankelijkheids-verhouding in de zin van artikel 20 van het VWEU.

2.11. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker noch een kennelijke beoordelingsfout noch een schending van artikel 20 van het VWEU, van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.12. Verzoeker licht ten slotte niet toe op welke wijze volgens hem de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de artikelen 47/1 en 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.13. Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“Eisende partij heeft alhier diens familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van diens sociale en economische belangen ligt nu in België.

Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien het verblijf van eisende partij in België sinds 2023, gezien eisende partij met diens partner in België een wettelijke geregistreerd partnerschap heeft afgesloten en zij sindsdien samenwonen, gezien eisende partij instaat voor de zorg en steun van diens partner.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal eisende partij dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Algerije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen). Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.15. De Raad wijst er op dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Derhalve betreft de voorliggende zaak een eerste toelating, en niet een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd in het licht van de K.A.-rechtspraak (zie supra). Verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Hij kan niet overtuigen dat zijn gezinssituatie van die aard is, dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich houdt aan de hem opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen. Er moet ook op worden gewezen dat de bestreden beslissing uitsluitend een antwoord biedt op de vraag of aan verzoeker een verblijfsrecht kan worden verleend op grond van zijn wettelijke samenwoning, zonder meer, zodat de afwegingen die verweerder heeft gemaakt volstaan en geen schending van artikel 8 van het EVRM aan het licht brengen.

De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat verzoeker thans niet is gerechtigd op de beoogde verblijfskaart. Er wordt van hem verlangd dat hij tijdelijk het Schengengebied verlaat op basis van de verwijderingsmaatregel met het oog op de opheffing/opschorting of het aflopen van het inreisverbod. Verzoeker kan steeds vanuit zijn land van herkomst vragen om een opheffing of opschorting van het inreisverbod en daarbij zijn gezinssituatie aanvoeren. Hij kan niet overtuigen dat zijn gezinssituatie van die aard is dat niet van hem zou mogen verlangd dat hij zich houdt aan de hem opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen en dat hij vervolgens vanuit het land van herkomst indien gewenst de nodige stappen zet om het hem opgelegde inreisverbod te doen opheffen of opschorten. Vervolgens kan verzoeker met de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk terugkeren, eventueel zelfs in het kader van gezinshereniging in België. Zoals verzoeker niet betwist, kan zijn partner in de tussentijd vrijelijk België en Algerije in- en uitreizen en kan zij hem dus op regelmatige tijdstippen komen bezoeken. Ook zijn contacten mogelijk via de moderne communicatie-middelen. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn waar van hem wordt verwacht dat hij eindelijk gevolg zou geven aan de hem in het verleden gegeven beslissingen en via de geëigende procedure de nodige stappen zet indien hij samen met zijn partner in België wenst te verblijven.

In zoverre verzoeker nog doelt op een beschermenswaardig privéleven in België, gelet op het *“uitgebouwde familiaal en sociaal leven”* en nu hij hier het centrum van zijn sociale en economische belangen heeft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker de gevraagde gezinshereniging met zijn Belgische partner wordt geweigerd. De bestreden beslissing betreft geen bevel om het grondgebied te verlaten. Nu verzoekers aanvraag niet steunde op enig privéleven in België blijkt niet dat dit specifiek in rekening diende te worden gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.16. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN I. CORNELIS